

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

Staten alene og i fuldt Omfang tager paa sin Kappe uden at lægge noget over paa Søfolkene selv. Man maa, naar man behandler denne Sag, ogsaa tænke paa, at det, at der fra Samfundets Side ydes en Tak til Sømand og Fiskere og deres efterladte i Form af en Hædersgave, ikke alene er et Spørgsmaal om Penge. Det er ogsaa et Spørgsmaal om, at det danske Samfund netop ved Betegnelsen Hædersgave ønsker at knytte en ganske særlig Værdighed dertil og give sin Taknemmelighed et ganske særlig kvalificeret Præg. Det tror jeg, vi skal tænke paa. Netop denne Værdighed og dette kvalificerede Præg maa vi ikke fratage denne Form for Støtte ved at udvande den ved at lade den gælde længe efter, at de egentlige Krigshandlinger er forbi. Det ærede Medlem har naturligvis Ret i, at der fortsat er Minefare til Stede. Denne er imidlertid sikkert aftagende, men vil jo bestaa i Masser af Aar. Mener det ærede Medlem da, at vi skal lade den paagældende Lov gælde i maaske 25 Aar, indtil man kan sige, at Minefaren er fuldstændig forsvundet? Hvor skal vi sætte Grænsen?

Idet jeg i øvrigt takker for den velvillige Behandling, vil jeg foreslaa, at Lovforslaget overgaar til anden Behandling.

Karlsson: Jeg maa altsaa endnu tydeligere slaa fast over for den højtærede Handelsminister, at Minefare stadig findes, og den højtærede Minister er jo ogsaa selv klar over dette Forhold. Men det staaar paa den anden Side saa ogsaa fast, at det Forslag, som den højtærede Minister har fremsat og ønsker gennemført, netop gaar ud paa, at man tager Hædersgaven fra Søfolk og Fiskere, skønt man stadig mener, at Minefaren findes, og at denne Minefare er en direkte Følge af den Krig, som vi har overstaaet for ét Par Aar siden. For mit Parti kan man kalde det Hædersgave, og man kan saadan set ogsaa kalde det noget andet, det afgørende er dog, at man ogsaa i Fremtiden sikrer de forulykkede og deres efterladte bedre Udsigter, efter at de er kommet til Skade eller har mistet deres Forsørgere. Det er disse økonomiske Muligheder, de efter Lovforslagets eventuelle Vedtagelse mister, og dermed tager man ogsaa noget fra de danske Søfolk; det kan i hvert Fald ikke bortforklares.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordene var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Krigs-Ulykkesforsikring for søfarende.

(Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 3709; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 1539).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Holger Larsen: Det Lovforslag, vi her behandler, tager netop Sigte paa, at de Søfolk og Fiskere, som endnu er udsat for Ulykker som Følge af Minefare, kan faa en bedre Stilling end den, de vilde faa efter den almindelige Ulykkesforsikring. Derfor foreslaas gennemført en Ændring, hvorefter Søfolk og Fiskere, der er ude for Ulykker paa Grund af Miner, netop behandles paa en bedre Maade baade med Hensyn til Invaliditetserstatning, Dødsersatning og Dagpenge, end der er Tale om ved almindelige Ulykkestilfælde.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling.

Grue-Sørensen: Efter den sidste i 1945 foretagne Ændring i Loven om Krigs-Ulykkesforsikring for søfarende er Loven kommet til at omfatte alle søfarende i større eller mindre Skibe samt Fiskerne. Det er ligeledes fastsat, at de tildelte Erstatninger for Krigsulykker paa Søen skal være af samme Størrelse som de Erstatninger, der i øvrigt ydes til Besættelsestidens Ofre eller deres efterladte. Det vilde da ogsaa være urimeligt, om Søfolk ikke skulde være mindst lige saa godt stillet som andre, der fik Erstatning, da de, skønt de under Krigen i særlig Grad var udsat for Fare, paa Trods deraf udførte deres fortjenstfulde Gerning til Gavn for os alle.

Krigstilstanden er erklæret ophørt den 31. Marts 1947, men endnu kan man ikke sige, at Faren for Krigsulykker paa Søen fuldstændig er fjernet; Ministrygningen er ikke helt tilendebragt, og det er ikke sjældent, man hører om drivende Miner, der lurer som Fare for Skibsfarten. Jeg finder det derfor baade rimeligt og refærdigt, om de Søfolk, der efter 1. April 1947 er eller vil blive ramt af Ulykker paa Søen som Følge af den Krigstilstand, der har hersket, tillægges samme Erstatninger som de, der er ramt af samme Ulykker under Krigen. Den højtærede Minister vil med dette Lovforslag ligestille Ofrene for Krigsulykker paa Søen efter 1. April 1947 med dem, der tidligere er ramt, og derfor kan jeg paa mit Partis Vegne love Støtte til Lovforslagets Gennemførelse.